

гърба на жена си и захваналъ да я бие съ дърво, колкото може.

„Ама ти, мжжо, нея биешъ, а мене боли“, думала жена му, а той пухкалъ отгорѣ и думалъ: „Търпи, жено, търпи, нека я побия, та да те слуша“.

На другия день мжжътъ тръгналъ на оранъ и поржчалъ: „Възглавницо, днесъ да сготвишъ и ми донесешъ обѣдъ на нивата; да бързашъ — чу ли?“ Станало обѣдъ, жена му огладнѣла и зела да дума: „Възглавницо, чу ли, що ти поржча мжжъ ми? Хайде по-скоро да му носишъ обѣдъ!“ Измжкнала възглавницата и я захвърлила къмъ вратата, а тя дѣто паднала, тамъ и останала. — „А, седи тамъ, седи! ще дойде довечера мжжъ ми и пакъ ще те бие!“ рекла ѝ тя и пакъ седѣла.

Вечерята мжжътъ се върналъ, видѣлъ възглавницата задъ вратата, и пакъ захваналъ да я мъмре: „Възглавницо, снощи те бихъ и не, ала тази вечеръ ще бжде повече“. — Не ще, мжжо, и азъ я пращахъ, ала не ще, та не ще!“

Мжжътъ пакъ турилъ възглавницата на гърба на жена си и захваналъ да удря отгорѣ съ едно дърво, а жената почнала да хленче: „Олеле, мжжо, прости я, мене боли!“ Той бие и дума: „Чакай, жено, чакай да я потупамъ малко, та да види, какъ се не слуша!“ А тя викала и му се молила: „Махни я, мжжо, утрѣ, ако не ще да ти донесе обѣдъ, азъ ще ти донеса, само я махни“.

На другия день, като тръгвалъ на нивата, пакъ поржчалъ на възглавницата за обѣдъ. Поседѣла, поседѣла жена му, па туку рекла: „Възглавницо, сѣ те биятъ, а ти не искашъ и да знаешъ“. И въ яда си я ритнала, разшетала се нагорѣ, надолу; омѣсила хлѣбъ, сготвила госба и по-рано отъ всички жени занесла обѣдъ на мжжа си.

Тѣй мжжътъ днесъ-утрѣ нареждалъ възглавницата, тупалъ я и галената дъщеря се научила: започнала да ходи, да шета и слуша, както всички жени.